

Arrest

nr. 293 616 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Katrin VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 juli 2023 een verzoek tot internationale bescherming in in België.

1.2.Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 4 juli 2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.3.Op 28 juli 2023 worden de Bulgaarse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen. Op 2 augustus 2023 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening.

1.4.Op 24 augustus 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: S. (..)

voornaam: E. (..)

geboortedatum: 10.11.1999

geboorteplaats: Salmas

nationaliteit: Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. E. (..), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Iran te zijn, bood zich op 24.07.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde dat zijn documenten door de smokkelaar werden afgenomen.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 04.07.2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg en op 10.07.2023 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 26.07.2023. Hij verklaarde wettelijk te zijn en 2 kinderen te hebben, die op het ogenblik van het interview in Iran verblijven.

Daarnaast verklaarde de betrokkene een meerderjarige zus in België te hebben die erkend is en waarmee geen band van afhankelijkheid werd aangehaald. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Iran ongeveer 2 maanden geleden verlaten te hebben om politieke redenen en trok via Turkije (doorreis van 10 à 15 dagen) naar Bulgarije, waar hij 17 dagen verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij werd gedwongen asiel aan te vragen. Daarna verklaarde de betrokkene dat hij via Servië (doorreis van 1 dag) en Hongarije (doorreis) naar Oostenrijk trok, waar hij naar eigen zeggen 1 dag verbleef en enkel zijn vingerafdrukken gaf maar geen verzoek indiende. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Duitsland (doorreis) naar België trok, waar hij op 24.07.2023 een formeel verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij naar België wou komen omdat zijn zus hier is en niet alleen wil zijn. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije en Oostenrijk. Naar eigen zeggen werd hij in Bulgarije slecht behandeld, werden zijn documenten en geld ingehouden door de politie en mensen in het opvangcentrum. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat de politie hem sloeg en hierdoor zijn tand brak. Wat Oostenrijk betreft, verklaarde de betrokkene dat hij daar niemand heeft en bij zijn zus wil blijven.

Op 28.07.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 02.08.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9u en 14u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij naar België wou komen omdat zijn zus hier is en niet alleen wil zijn. Verordening 604/2013 bevat een aantal artikels met betrekking tot gezinsleden die internationale bescherming genieten en gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken, respectievelijk de artikels 9 en 10. Artikel 9 stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker internationale bescherming geniet en is toegelaten voor een verblijf in een lidstaat, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. Artikel 10 stelt dat wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, dan is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, op voorwaarde dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene is geen "gezinslid" van zijn meerderjarige zus zoals gedefinieerd in artikel 2.g van Verordening 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Verder bevat Verordening 604/2013 een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer/zus of ouder of indien dat kind, die broer/zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer/zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn meerderjarige zus bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou dan ook neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije omdat hij in Bulgarije slecht werd behandeld, zijn documenten en geld werden ingehouden door de politie en mensen in het opvangcentrum. Het kwam aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen, wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat de politie hem sloeg en hierdoor zijn tand brak. Daaromtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

Wat betreft de verplichting om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en de vingerafdrukken, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Oostenrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

We wensen aan te geven dat de Bulgaarse instanties op 02.08.2023 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Bulgarije ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 02.08.2023 hebben de Bulgaarse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> (laatste update op 21.04.2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria", die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA) werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten.

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (pagina 72 – 73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73).

Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de

verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4).

Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, pagina 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, pagina 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, pagina 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, pagina 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, pagina 3 - 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina 69 - 70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (pagina 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (pagina 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (pagina 14, 15, 71, 75, 76 & 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten naar Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (pagina 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het

ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, pagina 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, pagina 12 & 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, pagina 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, pagina 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33 - 34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook

in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 79 - 80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, pagina 87 - 88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, pagina 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, pagina 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar

is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene dan ook geen elementen aan die een overdracht naar Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 81 - 82).

Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, pagina 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken

persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Bulgarije niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Bulgaarse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4)

Brussel, 11.08.2023

(..)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van het EVRM en schending van artikel 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van artikelen 3, 4, 5, 7, 21, 23 en 27 van de Dublin III Verordening en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Bulgarije op een dergelijke manier behandeld werd dat dit een ernstige aantasting uitmaakt van de menselijke waardigheid, zoals beschermd door artikel 1 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker werd mishandeld door de politiek met een gebroken tand als gevolg.

Uit algemene landeninformatie blijkt dat verzoekers menselijke waardigheid en rechten als verzoeker internationale bescherming niet gewaarborgd zouden zijn bij een terugkeer naar Bulgarije. Zijn daadwerkelijke toegang tot het opvangnet en voeding is als zogenaamde niet-kwetsbare verzoeker niet gewaarborgd en hij dreigt in een situatie van opperste behoefte terecht te komen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven voor handen zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Het EHRM oordeelt over het gebrek aan materiële bijstand voor verzoekers internationale bescherming en artikel 3 van het EVRM als volgt:

“263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities have not had due regard to the applicant’s vulnerability as an asylum-seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living on the

street, with no resources or access to sanitary facilities, and without any means of providing for his essential needs.

The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.” (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011).

In 2001 bevestigde het HvJ dat het recht op menselijke waardigheid deel uitmaakt van het Unierecht. Wanneer de conformiteit van een EU-handeling met de algemene beginselen van het Unierecht wordt getoetst, zal het HvJ eveneens toezien op de eerbiediging van het fundamentele recht op menselijke waardigheid en op menselijke integriteit (HvJ 9 oktober 2001, C-377/98, Nederland v. Europees Parlement en de Raad, pt. 70-77). Sinds december 2009, stelt artikel 1 van het Handvest op bindende wijze: “De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geeerbiedigd en beschermd”. De toelichtingen bij het Handvest verwijzen als bron voor deze bepaling naar de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 die stelt: “... overwegende, dat erkenning van de inherente waardigheid en de gelijke en onvervreembare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld”. De menselijke waardigheid behoort tot de kern van het Handvest en is absoluut.

Artikel 3(2) lid 2 Dublin III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Met betrekking tot de toegang tot het opvangnet in Bulgarije voor verzoeker

Verwerende partij wijst op het in 2023 geactualiseerde AIDA rapport over de situatie van verzoekers internationale bescherming in Bulgarije, een door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 opgestelde factsheet, een verslag van een bezoek van DVZ aan de Bulgaarse diensten op 9 februari 2023. Het AIDA rapport en de factsheet zijn via een weblink terug te vinden, het verslag van de DVZ aan de Bulgaarse diensten zou aan het administratief dossier gevoegd zijn, maar verzoeker zal dit gelet op de korte beroepstermijn niet tijdig kunnen inkijken.

Verwerende partij wijst er met de pagina's 71, 72 en 73 van het AIDA rapport op dat het mogelijk is dat een Dublin terugkeerder geen opvangplaats zal toegekend krijgen bij terugkeer, maar werpt op dat dit niet kan worden gelijkgesteld met een inbreuk op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Volgens verwerende partij is het niet zo dat omdat enkel aan als kwetsbaar gecategoriseerde Dublin terugkeerders opvang is gegarandeerd dat niet-kwetsbare terugkeerders systematisch zouden uitgesloten zijn van de opvang.

Verwerende partij verwijst enerzijde naar het AIDA rapport dat aangeeft dat er in 2022 grote moeilijkheden waren om niet-kwetsbare verzoekers in een opvangcentrum onder te brengen (pagina 46 van het rapport). Verwerende partij formuleert echter voorbehoud: er zou geen sprake zijn van overbevolking in de opvangcentra, verzoekers zouden snel doorreizen, in de factsheet wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen, er zijn slechts beperkte overdrachten naar Bulgarije, ...

Verzoeker verwijst eerst en vooral naar arrest nr. 289.278 van 25 mei 2023 en het arrest 291.090 van 27 juni 2023 van Uw Raad, waarin wordt besloten op grond van dezelfde informatie als in dit dossier beschikbaar wordt gemaakt dat verwerende partij “te weinig oog heeft gehad voor het gerapporteerde ernstige tekort aan opvangcapaciteit, specifiek voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders” en dat het “onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de overdracht van verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten (...) onvoldoende rigoureuus gevoerd (is)”.

Dezelfde informatie staat dan ook nog steeds in dezelfde rapporten. In het AIDA rapport lezen we op pagina's 45 en 46:

“Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia “9 The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception

centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2022, SAR reported²²¹ a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (55% in 2022; 205% in 2021),²²² and due to the reduced reception capacity, as in practice only 3,932 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).”

Zoals Uw Raad in punt 2.2.2.7 van arrest nr 291.090 van 27 juni 2023 stelt blijkt dus dat opvang enkel gegarandeerd is voor kwetsbare Dublinterugkeerders.

Verzoeker zou bij terugkeer geen bijzondere kwetsbaarheid kunnen aantonen waardoor zijn opvang gegarandeerd zou zijn.

In arrest nr 291.090 wordt ook opgemerkt dat de door verwerende partij gehanteerde cijfers inzake opvangcapaciteit betrekking hebben op de algemene situatie van opvang voor verzoekers internationale bescherming, terwijl in het AIDA rapport meer specifieke en meer relevante informatie met betrekking tot Dublin terugkeerders is opgenomen, en dat de informatie van het SAR dateert van 26 februari 2023, en daarbij uitdrukkelijk heeft gewezen op een ernstig gebrek aan opvangcapaciteit voor Dublinterugkeerders in 2022 als gevolg van het toenemende aantal aankomsten en verminderde capaciteit. Uw Raad oordeelde dat de gemachtigde er dan ook niet zonder meer op kan alluderen dat het probleem van opvangcapaciteit moet worden gerelativeerd in het licht van het feit dat veel verzoekers om internationale bescherming Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen.

Aanvullend moet hier opgemerkt worden dat er vanuit moet gegaan worden van een situatie waarbij doorreizende verzoekers internationale bescherming worden teruggebracht naar Bulgarije, dat is immers wat de hypothese conform de interstatelijke solidariteit en de Dublin III Verordening op het oog zou hebben, en belangrijker, dat is ook wat verwerende partij probeert te doen. Na jarenlang geen verzoekers terug te brengen naar Bulgarije in het kader van de Dublin III Verordening probeert ze nu actief verzoekers toch weer over te dragen aan Bulgarije. Hoe meer verzoekers de Belgische Staat tracht over te dragen, hoe meer verzoekers andere lidstaten trachten verzoekers over te dragen, hoe beperkter de opvangcapaciteit in Bulgarije. Tot en met april 2023 droeg België immers geen mensen over aan Bulgarije i.h.k.v. de Dublin III Verordening (MYRIA, Verslag contactvergadering internationale bescherming 26 april 2023, pagina 10, op https://www.myria.be/files/20230426_PV_réunion_contact_-_contactvergadering.pdf).

1

Op pagina 45 van het AIDA rapport staat te lezen dat Bulgarije in 2022 maar liefst 20.014 verzoeken tot terugname kreeg onder de Dublin III Verordening. Daarvan mondden er slechts 202 uit in effectieve transfers, maar het toont aan dat als transfers naar Bulgarije na jarenlange schorsing hervat worden, de al zeer beperkte opvangcapaciteit in Bulgarije het volledig zal begeven. De tendens is er trouwens. Op diezelfde pagina staat te lezen dat in 2022 het aantal overdrachten naar Bulgarije t.o.v. 2021 met 158 procent gestegen was.

En er kan, zoals het AIDA rapport zelf ook aangeeft, verwacht worden dat gelet op de spectaculaire stijging van beslissingen die bescherming toekennen aan Afghaanse verzoekers, terwijl Bulgarije voorheen een van de laagste erkenningspercentages had voor Afghanen doorheen gans de Unie, dat er veel minder Afghanen zullen doorreizen en de plek in de opvangcentra nog schaarser zal worden dan deze al was.

1

“Actueel worden door de DVZ geen gedwongen transfers uitgevoerd naar Hongarije, Bulgarije, Griekenland en Italië. De DVZ blijft de situatie in deze Lidstaten op de voet volgen en herevalueren.”

Opnieuw wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd aangaande de Dublin-terugkeerders zonder kwetsbaar profiel, dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers niet impliceert dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Opnieuw merkt verwerende partij op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen, dat in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt wordt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Opnieuw wordt er gesteld dat het niet noodzakelijk zo is dat hetgeen dat het SAR op 26.02.2023 rapporteerde op het ogenblik van de rapportage nog actueel was.

Er kan ook hier verwezen worden naar hetgeen Uw Raad in punt 2.2.12 van arrest nr 291.090 van 27 juni 2023 geoordeeld heeft: “Deze overwegingen kunnen echter niet overtuigen. De gemachtigde kan de vermeldingen in het AIDA-rapport dat er grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen, wegens het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit (blz. 46), zo ook niet relativiseren door te stellen dat “in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de

opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79)". Dit is in wezen niet meer dan het nogmaals benadrukken van de cijfers inzake de opvangcapaciteit met betrekking tot de algemene situatie van opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Het gaat in casu om de meer specifieke situatie van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders, waaromtrent in het AIDA-rapport wel degelijk een ernstig gebrek aan opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders in 2022 werd vastgesteld "

Verzoeker verwijst ook naar hetgeen Uw Raad in arrest nr 291.090 van 27 juni 2023 in punt 2.2.2.14 en 2.2.2.15 oordeelt:

"Waar de gemachtigde zich nog vragen stelt omtrent de actualiteit van de gerapporteerde moeilijkheden in het AIDA-rapport, omdat dit betrekking had op het jaar 2022, wijst de Raad erop er geen indicaties voorhanden zijn dat de situatie intussen zou zijn gewijzigd.

De gemachtigde maakt ook niet aannemelijk dat er uit meer recente informatie zou blijken dat de situatie intussen gewijzigd zou zijn. In de mate dat de gemachtigde wel een dergelijke indicatie ziet in de omstandigheid dat de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht, stip de Raad vooreerst aan dat deze factsheet zelfrapportage betreft vanwege de Bulgaarse overheid en niet vanwege een onafhankelijke NGO. Bovendien bevat deze factsheet geen cijfergegevens, noch over het aantal Dublin-terugkeerders, noch over de bezettingsgraad van het Registration and Reception Center (hierna: RRC). Deze factsheet stelt: "Once a Dublin transfer is completed, the applicant is provided with a written notice issued by the Border police that he/she should go to Registration and Reception Center (RRC) in Sofia governed by the State Agency for Refugees (SAR) in order to proceed with accommodation and the further steps with regards to the procedure for granting international protection. All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia, since only Sofia Airport is used for Dublin transfers". Hieruit blijkt aldus dat Dublin-terugkeerders worden ondergebracht in het RRC in Sofia, omdat alleen de luchthaven van Sofia wordt gebruikt voor Dublinoverdrachten. Verder blijkt dat de grenspolitie de Dublin-terugkeerders na overdracht er schriftelijk van in kennis stelt dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. Dit betreft evenwel enkel de informatie die bij aankomst aan Dublin-terugkeerders wordt verstrekt, doch dit staat los van de vraag of (en wanneer) de betrokkene vervolgens daadwerkelijk kan worden gehuisvest in een opvangcentrum. Het is ook niet duidelijk of de Dublin-terugkeerders daadwerkelijk in het RRC in Sofia worden opgevangen of zij door de grenspolitie naar dit RRC worden gestuurd om van daaruit doorverwezen te worden met het oog op de verdere stappen in de asielprocedure en (eventuele) opvang.

2.2.2.15. Wat het verslag betreft van de fact finding mission van vertegenwoordigers van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het vroege voorjaar van 2023 (8 tot 10 februari) het Voenna Rampa-centrum nabij Sofia bezochten, en dat in het administratief dossier is opgenomen, wijst de Raad erop dat dit evenmin afbreuk doet aan het voorgaand en niet toestaat om de situatie van niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders in kaart te brengen. Dit centrum betreft immers slechts één van de 4 locaties die behoren tot het RRC-netwerk in Sofia.

Het gegeven dat er (toevallig) ten tijde van het punctuele bezoek van deze vertegenwoordigers een lage bezettingsgraad was in de vleugel voor alleenstaande mannen, doet geen afbreuk aan de melding van de Bulgaarse SAR van 23 februari 2023 van ernstige capaciteitsproblemen inzake opvang van nietkwetsbare Dublin-terugkeerders (AIDA-rapport, p. 46, voetnoot 221)"

Verzoeker meent dat verwerende partij met de motivering in de bestreden beslissing geen reële stappen ondernomen heeft om aan de kritiek van Uw Raad tegemoet te komen.

Het is, conform de Tarakhel rechtspraak, en gelet op het feit dat hetgeen cruciaal is voor de toegang tot het opvangnetwerk voor verzoeker in het geval van een eventuele terugkeer naar Bulgarije net bestaat uit het feit dat er voor returnees als hij geen garanties op opvang zijn, perfect mogelijk dat verwerende partij de individuele garantie vraagt aan de Bulgaarse overheid dat hij bij terugkeer opvang zou genieten. Los van de betrouwbaarheid van die garantie zou dat het absolute minimum moeten zijn.

Waar verwerende partij stelt dat het mogelijk is dat een Dublin terugkeerder geen opvangplaats zal toegekend krijgen bij terugkeer, maar dat dit niet kan worden gelijkgesteld met een inbreuk op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest en dat indien de opvang wordt ingetrokken omdat de persoon de opvang verlaten heeft conform art. 20(1)a van Opvangrichtlijn dit niet gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit is een opmerkelijke redenering.

Het Hof van Justitie heeft verschillende malen de band geduid tussen het waarborgen van het recht op opvang aan verzoekers internationale bescherming en de positieve verplichting voor lidstaten verzoekers internationale bescherming te beschermen tegen een onmenselijke en vernederende behandeling en hun menselijke waardigheid te garanderen:

In het arrest *N. S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011 geeft het Hof van Justitie in punt 106 als volgt te kennen:

“106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.”

In zaak C-163/17 van 19 maart 2019 oordeelt het Hof van Justitie in punt 92 en verder over de toepassing van artikel 4 van het Handvest bij overdrachten aan andere lidstaten als volgt over de risico's die voortvloeien uit materiële deprivatie:

“92 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”

In zaak C-233/18 van 12 november 2019, heeft het Hof van Justitie zich uitgesproken over de band tussen menselijke waardigheid, onmenselijke en verderende behandeling en het recht op opvang :

“46 Wat meer in het bijzonder het vereiste van het behoud van een waardige levensstandaard betreft, blijkt uit overweging 35 van richtlijn 2013/33 dat deze richtlijn tot doel heeft te waarborgen dat de menselijke waardigheid ten volle wordt geëerbiedigd alsook te bevorderen dat onder meer artikel 1 van het Handvest van de grondrechten wordt toegepast, en dat zij dienovereenkomstig dient te worden uitgevoerd. In dit verband vereist de eerbiediging van de menselijke waardigheid als bedoeld in dit artikel dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terecht komt waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Het zou met de uit artikel 20, lid 5, derde volzin, van richtlijn 2013/33 voortvloeiende verplichting om ervoor te zorgen dat de verzoeker een waardige levensstandaard geniet, onverenigbaar zijn dat enkel om een in artikel 20, lid 4, van die richtlijn genoemde reden een sanctie wordt opgelegd waarbij – al was het maar tijdelijk – alle materiële opvangvoorzieningen of de materiële opvangvoorzieningen met betrekking tot huisvesting, voedsel of kleding worden ingetrokken, aangezien die verzoeker daardoor de mogelijkheid zou worden ontnomen om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals die in het vorige punt nader zijn uiteengezet.

48 Een dergelijke sanctie zou bovendien in strijd zijn met het in artikel 20, lid 5, tweede volzin, van richtlijn 2013/33 neergelegde evenredigheidsvereiste, aangezien zelfs de zwaarste sancties die erop gericht zijn de in artikel 20, lid 4, van deze richtlijn bedoelde inbreuken of gedragingen strafrechtelijk te beteugelen, de verzoeker niet de mogelijkheid mogen ontnemen om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften” De tekst van artikel 20 van de Opvangrichtlijn is duidelijk. Intrekking kan slechts in ‘uitzonderlijke gevallen’, en het moet naar behoren gemotiveerd worden. Uit het AIDA rapport blijkt dat er geen enkele motivering bij wat verwerende partij als een ‘intrekking’ kwalificeert komt kijken. Artikel 20(5) van de richtlijn vereist dat de beslissingen individueel, onpartijdig en objectief genomen worden en dat dit met redenen omkleed moet worden. De beslissingen moeten genomen worden met respect voor het evenredigheidsbeginsel en de lidstaten moeten ervoor zorgen, i.e. garanties geven, dat de personen in kwestie een waardige levensstandaard genieten.

Artikel 20(1)a) en b) van de Opvangrichtlijn gaan over situaties waarin verzoekers een alternatief genieten en er dus aanwijzingen zijn dat ze een waardige levensstandaard kunnen genieten. Deze bepaling kan niet toegepast worden op Dublin returnees. Die hebben onverkort recht op opvang, dat blijkt duidelijk uit de rechtspraak van het EHRM en van het Hof van Justitie. Als verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije geen opvang krijgt is dat niet omdat hij de opvang zonder toestemming verlaten heeft, maar omdat er onvoldoende opvangcapaciteit zou zijn en hij zogezegd niet ‘kwetsbaar’ is. Uit niets blijkt dat het om een intrekking gaat, en de beslissing gaat niet gepaard met motivering en geeft net geen enkele garantie voor wat betreft verzoekers menselijke waardigheid. Het ontzeggen van opvang en voedsel brengt hem net in een staat van ernstige materiële deprivatie. Een dergelijke interpretatie miskent de rechtspraak van het Hof van Justitie in bovengeciteerde zaak *Haqbin t. Fedasil*, C-233/18 van 12 november 2019, punten 47-48.

Verwerende partij schendt artikel 3 juncto 13 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van Grondrechten. Met betrekking tot de leefomstandigheden in Bulgarije voor Dublin terugkeerders die wel opvang kunnen genieten

Uit het AIDA rapport (pagina 47) blijkt dat andere Europese rechtbanken om verschillende redenen Dublinoverdrachten naar Bulgarije problematisch genoeg vinden om ze te verhinderen:

'In Germany, the Administrative Court of Ansbach, considered that the conditions awaiting Dublin returnees in Bulgaria did not rise to the level of systemic weaknesses. However, the Court suspended the transfer upon concluding that the applicant, if they were to be afforded protection, would likely find themselves in extreme material distress as a beneficiary of protection in the country due to the difficulties in obtaining identity documents and the consequent difficulties in obtaining housing, and access to the labour market.²²⁸ The administrative Court of Köln found that risks of inhuman and degrading treatment existed for both for asylum seekers and BIPs in the country.²²⁹ Regarding asylum seekers, the Court pointed to systemic deficiencies across the entire asylum system, creating a real risk for all individuals of facing inhuman or degrading treatment.

The Administrative Court of Freiburg cancelled transfers of Afghan nationals to Bulgaria due the fundamental deficiencies in the asylum procedure specifically relating to Afghan nationals (extremely low recognition rates, discrimination, and the use of Türkiye as a safe third country), and systemic deficiencies in general covering all aspects of the Bulgarian asylum system which entailed risk of violations of article 3 ECHR and 4 EU Charter for any individual.²³⁰ In two cases in 2022,²³¹ the Slovenian Administrative Court found the applicants had demonstrated a reasonable presumption of systemic deficiencies, given reception and detention conditions in the country, low protection rates for Afghans and Iraqis, discriminatory conduct of the asylum authorities, police violence. The Court notably highlighted the risk that the claim had been processed in absentia, so that the Dublin returnee would be considered as an irregular migrant that could be arrested, and/or left without access to food and accommodation. In Switzerland, the Federal Administrative Court sent back to the State Secretariat for Migration (SEM) the cases of two Afghan nationals who feared refoulement from Bulgaria to Afghanistan.²³² Although, per its previous case law, it considered that the shortcomings in the Bulgarian asylum system did not amount to systemic deficiencies justifying a suspension of all transfers to the country, it found that, in the case of Afghan nationals, given the country's asylum practice and the applicants' statements about their treatment, it could not currently be ascertained whether the asylum application would be examined with sufficient guarantees against refoulement.

The Court then requested the SEM clarify several points of law and fact as to the situation of the asylum seeker and the conditions in Bulgaria. In case F2707/2022, the Court requested the SEM re-examine the case of a vulnerable asylum seeker with PTSD by inter alia obtaining positive assurances from the Bulgarian authorities with regard to access to medical assistance. The Court took into account the numerous problems encountered by vulnerable asylum seekers in accessing healthcare, the absence of a positive answer to the transfer request which made it impossible to assess future accommodation and access to pertinent treatment (...)"

Volgens het AIDA rapport (pagina 69) is er weinig veranderd sinds het VN Mensenrechtencomité heeft opgeworpen dat de opvangstructuren, basisdienstverlening en veiligheid van verzoekers dringend moet verbeterd worden:

"In 2018 the UN Human Right Committee raised concerns relating the identified need to further improve conditions for persons seeking international protection by ensuring that reception centres provide basic services, protecting asylum seekers and migrants from attacks and abuse, and by ensuring adequate access to social, psychological, rehabilitation and health-care services and benefits in practice.³⁴² These concerns have not been entirely addressed as of the end of 2022."

Hetzelfde geldt voor de bevindingen van UNCAT op pagina 70-71 van het AIDA rapport:

"In 2017 the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection.³⁴⁷ Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements in 2022 and all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2022. (see Conditions in reception facilities)" Dit wordt ook nog eens herhaald op pagina 102 van het AIDA rapport met verwijzing naar het wijdverbreide politiegeweld en de straffeloosheid op dat vlak:

"National courts in some European countries have also halted transfers of beneficiaries of protection to Bulgaria on account of substandard conditions.⁵²³ For example, the German Administrative Court of Köln, for example, found that risks of inhuman and degrading treatment existed for both for asylum seekers and BIPs in the country, through a decision issued on 15 November 2022.⁵²⁴ In the case of BIPs, the Court concluded that there was a lack of almost any state support to ensure minimum subsistence and fulfilment of basic needs, as well as widespread racism and intolerance, at the very least ignored by the police. "

De verklaringen van verzoeker over de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije en over het politiegeweld waar hij slachtoffer van is geworden vinden weerslag in algemene objectieve informatie. Verzoeker heeft inderdaad geen bewijzen van wat er gebeurd is, maar zoals blijkt uit landenrapporten en berichten over Bulgaars politiegeweld is dit geweld wijdverspreid, schrikt de politie er niet voor terug kandidaatvluchtelingen te beroven en ernstig te mishandelen, doet de Bulgaarse politie dit ook met etnische minderheden in Bulgarije, en wordt politiegeweld zo goed als niet bestraft. In een dergelijke context is het niet redelijk te verwachten dat verzoeker meer heeft dan zijn verklaringen.

Verzoeker kon ook uitgebreid bevraagd worden door verwerende partij over hetgeen hij verklaard heeft, als verwerende partij daar twijfels bij had. Dan had verwerende partij de consistentie, coherentie en plausibiliteit van zijn verklaringen kunnen onderzoeken, had ze dit naast algemene landeninformatie kunnen leggen en zich een geïnformeerd oordeel kunnen vormen over verzoekers geloofwaardigheid. In algemene rapporten en berichtgeving over Bulgarije vinden we politiegeweld tegen migranten als constante terug.

"The human rights expert also recounted how several years ago police "chased" a group of Afghans at the Bulgarian-Turkish border and a fight broke out.

"They apparently used firearms and one person was killed," he said, adding that an investigation revealed that the migrant died by the ricochet of a bullet fired.

But despite those findings, Kanev said, "no persons were charged or indicted." "Police brutality in Bulgaria is practiced with impunity," he said, explaining that police using force at the Bulgarian-Turkish border is typically "triggered by some incident."

"It may be something that somebody had said or...they (the migrants) escaped. They were told to stop and they didn't. And then after the chase, they were brutalized," Kanev said, adding that the police have their own idea of justice and feel migrants won't be appropriately punished by the criminal justice system. "So they beat them up so that they receive some punishment," he said"

"Kanev said migrants, including other vulnerable ethnic minorities in Bulgaria such as Roma people, face much higher risks at the hands of police because of prejudice and lack of access to legal support.

Migrants "don't have connections in society who can help them," he said. "If you decide to use force against a middle class man in the center of Sofia, there would be relatives, maybe media, maybe acquaintances here and there. Lawyers for sure. But if you want to abuse a migrant on the Bulgarian-Turkish border, no one is going to hear. No one is going to care about such a person."

Maria, a youth volunteer worker at the charity Caritas Sofia, told InfoMigrants she is often shocked at the attitudes towards migrants. "Most people are very unjustifiably cruel to them."

"In addition, they must make themselves available for a criminal investigation "which may drag on for months, or even years," and "they may fear retaliation and victimization by the police," Kanev said.

"We offer legal assistance to such people, but in the meantime, they disappear," Kanev said. If investigations into police brutality are conducted, migrant victims usually leave Bulgaria, and as a result the prosecution terminates the investigation." Infomigrants, 'Bulgaria migrant pushbacks: Police brutality and impunity (2/4)', 21/08/2023) beschikbaar op www.infomigrants.net/fr/post/51202/bulgaria-migrant-pushbacks-policebrutality-and-impunity-24

"Bulgarian authorities are beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure, Human Rights Watch said today.

"Bulgarian authorities are brutally and summarily pushing back migrants and asylum seekers across the land border with Turkey," said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at Human Rights Watch. "The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanizing pushbacks at its borders and allows asylum seekers access to fair asylum procedures."

"Fourteen of the fifteen men said that Bulgarian police, or men they believed to be Bulgarian police, beat them either when they were detained on Bulgarian territory, and/or in the course of forcibly returning them to Turkey. Ten of the men said Bulgarian authorities stole their belongings and stripped them of their clothes, in some cases leaving them without shoes, only in underwear and t-shirts in freezing temperatures. The man who did not report being beaten or witnessing beatings of others was traveling with his wife and three children at the time they were detained. He said they were taken directly to the border.

Twelve people said that Bulgarian police used police dogs when the migrants first encountered them. Five said that a police dog bit them or someone in their group, and that they were not moving when they were bitten.

"There was a man [in our group] who started speaking Bulgarian," said one man who crossed the border with a group of around 25 men in March or April 2022. "That man had worked in Bulgaria for three or four years and that's how he knew the language.... The police asked him questions ... then they released the dog [on him]. He was begging in Bulgarian for them to stop the dog. [We all] saw the dog biting him, his hands were bleeding ... after this attack, police were ... scaring this person with the dog. The dog's leash

was in their hands, and they would pretend to release it.” Human Rights Watch, ‘Bulgaria: Migrants brutally pushed back Turkish border’, 26 mei 2022, beschikbaar op www.hrw.org/news/2022/05/26/bulgaria-migrants-brutally-pushed-back-turkish-border

Verwerende partij doet uitschijnen alsof er een verschil kan gemaakt worden tussen de praktijken van de Bulgaarse politie aan de grenzen, waar ze duizenden mensen onwettig verhinderen asiel aan te vragen, en de praktijken van de Bulgaarse politie voorbij die grenzen. Er is evenwel geen enkel objectief onderscheid dat kan gemaakt worden tussen deze geweldspraktijken. Aan de grens zelf zijn die evenmin geoorloofd als in het binnenland en de Bulgaarse politie is berucht voor hun gewelddadige behandeling van migranten en minderheden:

“According to the BHC, police physically abused detainees in detention facilities with impunity and the practice was widespread. The BHC cited its own research that showed one-third of detainees in a police precinct in Burgas complained of physical abuse, including by electric shock. The purpose was to extract information.

In August the prosecutor general reported to the National Assembly that 12 of the 15 police violence investigations opened after the 2020 antigovernment protests had been terminated due to lack of evidence while the remaining three were ongoing.” US State Department, Bulgaria 2021 Human Rights Report, maart 2022, pg 2 beschikbaar op www.state.gov/wp-content/uploads/2022/03/313615_BULGARIA-2021-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf

“On July 22, the National Assembly set up a temporary committee to investigate cases of police violence during the antigovernment protests in July and September 2020, as well as allegations of illegal wiretapping of politicians, protesters, and journalists. On August 13, committee members watched security camera footage from the Council of Ministers building showing several uniformed police officers dragging protesters who were handcuffed and not resisting behind a building column and kicking and hitting them with batons. Among the detained protesters was a girl with torn clothes revealing her bare chest, who was approached by a police officer who touched her and took a picture of her with his smartphone. Police threw detained protesters dragged behind the column on top of the others detained earlier. According to caretaker interior minister Boyko Rashkov, who testified in front of the committee on August 17, not all police involved in the beating had been identified since only four were disciplined in July 2020—three were censured and one was suspended from promotion for two years. Rashkov said he had no evidence that any of the officers involved were prosecuted. On August 15, the prosecutor general’s office released a press statement that four persons had been charged but did not specify who or when” US State Department, Bulgaria 2021 Human Rights Report, maart 2022, pg 13 beschikbaar op www.state.gov/wpcontent/uploads/2022/03/313615_BULGARIA-2021-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf

In de Committee against Torture Concluding observations on the sixth periodic report of Bulgaria, CAT/C/BGR/CO/6, van 15 December 2017, beschikbaar op <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G17/361/59/PDF/G1736159.pdf?OpenElement> kunnen we lezen dat een op drie personen die vastgehouden worden in Bulgaarse politiekantoren het slachtoffer wordt van fysiek misbruik, mogelijks zo ernstig dat het om foltering gaat. De Roma bevolking loopt tweemaal zoveel risico slachtoffer te worden als etnische Bulgaren.

Verwondingen door dit geweld worden niet bijgehouden, en er heerst straffeloosheid tegen agenten die dader zijn:

“Excessive use of force and impunity for acts of torture and ill-treatment 11. The Committee is concerned at reports:

(a) Of an increase, especially in Sofia and Burgas prisons, in the excessive use of force, including in a deliberate manner, by law enforcement officials against persons upon arrest and in police detention units, including women and juveniles, during administrative detention and the subsequent preliminary investigation period;

(b) That one out of every three persons detained in police stations is subjected to physical abuse in police stations, which may be of such severity as to amount to torture and may include beating, handcuffing to immovable objects and the use of truncheons and electrical discharge weapons, and that the rate of physical abuse against persons belonging to the Roma community is allegedly double the rate of abuse against ethnic Bulgarians;

(c) Alleging that the police do not keep a registry on the use of force or special means against detained persons and that there is no recording of injuries;

(d) That police officers who use force unlawfully against persons who have been arrested and detained are seldom prosecuted and punished and that those police officers who are found guilty of torture or ill-treatment of detained persons are punished with lenient penalties, such as fines or suspended sentences, since they are most often prosecuted only for light bodily injury (arts. 2, 12–14 and 16).”

Verzoekers verklaringen worden met andere woorden ondersteund door algemene informatie.

Wie door de politie of een gelijkaardige instantie wordt vastgehouden bevindt zich in een kwetsbare positie en de overheden zijn verplicht die persoon te beschermen. Dit geldt ook in het geval het om een

identiteitscontrole of een ondervraging gaat, of eender wie zich onder de controle van de politie bevindt. Indien een agent een verzoeker in dergelijke omstandigheden op de kaak slaat is dit dermate ingrijpend dat het een vernederende behandeling betreft waar artikel 3 EVRM bescherming tegen hoort te bieden (De Grote Kamer van het EHRM, Bouyid t. België van 28 september 2015, nr. 23380/09, §§83-84, §107). Verzoeker is reeds het slachtoffer geweest van politiegeweld in Bulgarije in de zin van artikel 3 EVRM en dit brengt een omkering van de bewijslast met zich mee. Er is een vermoeden dat verzoeker bij terugkeer opnieuw risico loopt om aan schendingen van artikel 3 EVRM blootgesteld te worden door de Bulgaarse autoriteiten.

Stel dat verzoeker alsnog toegang zou krijgen tot het Bulgaarse opvangnet dan loopt hij het risico te worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, gebrek aan vitale levensmiddelen en primaire levensbehoeften, gebrek aan gezondheidszorg, gebrek aan mogelijkheid tot werken; een inadequate levensstandaard; de onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn; de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoog risico van detentie in inadequate detentieomstandigheden; hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting; procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten.

Verwerende partij schendt artikel 1 en 4 van het Handvest van Grondrechten, artikel 3 juncto 13 van het EVRM, artikel 3 van de Dublin III Verordening en de motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikelen 5 en 27 van de Dublin III Verordening, artikelen 41 en 47 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en van de openbaarheid van bestuur, het gelijkwaardigheidsbeginsel, het doeltreffendheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het hoorrecht als algemene rechtsbeginselen van het Unierecht

Artikel 5 van de Dublin III Verordening bepaalt:

“1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijk lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen”

“6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Artikel 47 van het Handvest bepaalt:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. (...)”

Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; (...)”

Het recht op behoorlijk bestuur en het inzagerecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Tot het recht om inlichtingen te ontvangen wordt, onder meer, gerekend het recht op toegang tot het dossier, in beginsel tot alle belastende en ontlastende stukken.

Procespartijen hebben het recht kennis te nemen van alle documenten of opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd om standpunten uit te kunnen wisselen en invloed te kunnen uitoefenen op de beslissing van de rechter. (zaak C-300/11, ZZ [2013], r.o. 55-56 en zaak C-437/13, Unitrading Ltd [2014], r.o. 21).

Verzoeker kreeg zelf geen kopie mee van zijn persoonlijk onderhoud in het kader van de Dublin procedure. Hij werd opgesloten in detentie waardoor er een verkorte beroepstermijn van 10 dagen geldt om beroep aan te tekenen en de schorsing te vragen van de bestreden beslissing en 15 dagen om de vernietiging te vragen de beslissing. Verzoeker bevindt zich in detentie en heeft er baat bij zijn detentie zo kort mogelijk te houden en zo snel mogelijk in beroep te gaan.

Verzoekers raadsman heeft zodra hij werd aangesteld aan het gesloten centrum en aan verwerende partij kopie gevraagd van zijn administratief dossier met daarin zijn Dublin gehoor en de nuttige stukken waar de bestreden beslissing op gebaseerd is (stuk 2).

Verzoeker kan er, gelet op de gangbare termijnen om toegang te krijgen tot een administratief dossier, zeker van zijn dat hij binnen de beroepstermijn geen administratief dossier gaat krijgen met daarin de correspondentie tussen de Belgische Staat en de Bulgaarse overheid, kopie van zijn verklaringen afgelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud ihkv artikel 5 van de Dublin III Verordening noch van de stukken waar verwerende partij in de bestreden beslissing naar verwijst maar die niet vrij op het internet terug te vinden zijn.

Dit houdt in dat verzoeker procedureel een stuk zwakker staat dan verwerende partij in deze beroepsprocedure, en geen gelijke toegang heeft op een nuttig tijdstip tot alle relevante documenten. Verzoeker moet deze documenten kunnen inkijken om zijn bezwaren behoorlijk te verwoorden en zijn rechtsmiddelen correct en uitputtend te formuleren. Verzoeker kan misschien tot op de zitting informatie neerleggen die wijst op een artikel 3 EVRM schending, maar de informatie uit het administratief weerleggen, wijzen op een verkeerde of gedeeltelijke lezing, zijn verklaringen controleren en zo nodig aanvullen, zijn zaken die hij moet kunnen doen voor hij zijn verzoekschrift in beroep opstelt.

Verzoekers recht op inzage en het hoorrecht worden geschonden, evenals het algemene rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur, de rechten van de verdediging, het recht op een effectief rechtsmiddel, het doeltreffendheidsbeginsel en het gelijkwaardigheidsbeginsel.”

2.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van “de beginselen van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij evenwel op voormelde wijze nalaat te doen. Ook waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 4, 5, 7, 21, 23 en 27 van de Dublin III-verordening en van het rechtszekerheidsbeginsel laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen en dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1 (b) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 4 juli 2023 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Bulgaarse instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Bulgarije inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte

beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.6. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.8. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2, van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.9. Verzoekende partij is van oordeel dat er voldoende aanwijzingen zijn dat zij in Bulgarije onderworpen zou worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij wijst op het feit dat zij eerder in Bulgarije mishandeld werd door de politie met een gebroken tand tot gevolg en er is volgens verzoekende

partij sprake van structurele tekortkomingen op het niveau van het opvangnet. Ter ondersteuning van haar betoog haalt verzoekende partij passages aan uit het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport, twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mei en juni 2023 alsook algemene rapporten en berichtgeving over Bulgarije.

2.10. Uit het gehoorverslag van 26 juli 2023 blijkt dat verzoekende partij op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen”* antwoordde: *“Ik kan niet naar Bulgarije terug. Het is er slechter dan Iran. Ik verbleef daar en kreeg geen eten en drinken. Ze hebben mijn documenten en mijn geld ingehouden, door de politie en de mensen in het opvangcentrum. De politie in het opvangcentrum sloeg mij op mijn linkerkant gezicht en ik heb een tand hierdoor gebroken. Ik zweer het je”*

Uit algehele lezing van het gehoorverslag van verzoekende partij blijkt dat zij verder eveneens verklaarde dat zij zeventien dagen in een opvangcentrum in Bulgarije heeft verbleven, eerst in een gesloten centrum en daarna in een opvangcentrum in de buurt van Sofia. Volgens haar tolk moest ze asiel aanvragen om uit het gesloten centrum te geraken. Op de vraag waarom ze Bulgarije heeft verlaten antwoordde verzoekende partij: *“Ik wou gewoon verder reizen.”* Uit haar verklaringen blijkt aldus wel degelijk dat verzoekende partij vanaf het ogenblik dat zij een verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije indiende opvang heeft gekregen in een opvangcentrum in de buurt van Sofia. Dat zij geen eten en drinken zou gekregen hebben wordt ondergraven door het gegeven dat zij blijkens haar verklaringen een zeer geruime tijd in een centrum heeft verbleven, minstens slaagt verzoekende partij er met dergelijke summiere en vage verklaringen niet in aannemelijk te maken dat zij in een periode van zeventien dagen verstoken bleef van eten en drinken. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij de verklaringen van verzoekende partij niet aanvaard om afbreuk te doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, mede in het licht van de bevindingen zoals die blijken uit de door haar in de bestreden beslissing aangehaalde bronnen en zoals lager besproken. Ook aangaande haar verklaringen dat de politie haar geslagen zou hebben waardoor haar tand brak, kan de Raad de verwerende partij op het eerste gezicht volgen dat verzoekende partij naliel daarvan enig bewijs voor te leggen of te staven met concrete verklaringen. Zoals de verwerende partij er niet kennelijk onredelijk op wijst kan uit de verklaringen van verzoekende partij niet vastgesteld worden dat de politie haar geweldsmonopolie op onevenredige wijze heeft gebruikt en voor zover dit volgens verzoekende partij wel het geval zou geweest zijn, dan toont zij geenszins aan dat zij geen klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Zoals immers ook volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, *B.G. e.a. tegen Frankrijk* is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar wedervaren in Bulgarije (*cf.* punten 87 en 89).

2.11. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich wat betreft de algemene situatie van Dublin-terugkeerders naar Bulgarije gebaseerd heeft op drie bronnen:

1. het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport (*Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update*, te vinden op <https://asylumineurope.org/country/bulgaria/> laatste update op 21 april 2023
2. de factsheet *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 opgesteld en eind april 2023 op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA) gepubliceerd: <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure>
3. het verslag van een werkbezoek van de dienst vreemdelingenzaken aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

Van al deze bronnen werd tevens kopie toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan

de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (pagina 72 – 73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4).

Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, pagina 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, pagina 66).” (onderlijning door de Raad).

Met betrekking tot het gebrek aan opvangcapaciteit en het feit dat dit tot voedseltekorten kan aanleiding geven in de opvangcentra, verwijst de bestreden beslissing niet enkel naar het AIDA-rapport, maar wordt gewezen naar een factsheet van de Bulgaarse autoriteiten. De bestreden beslissing motiveert dat het rapport van SAR van 26 februari 2023 betrekking had op het jaar 2022 en dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, te meer omdat de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht. De bestreden beslissing motiveert op dit punt verder nog:

“De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in

toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina 69 - 70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (pagina 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (pagina 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (pagina 14, 15, 71, 75, 76 & 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten naar Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (pagina 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, pagina 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14)."

Zoals de Nederlandse Raad van State het in zijn uitspraak 202206794/1/V3 van 16 augustus 2023 (overweging 4.2) heeft samengevat volgt uit het AIDA-rapport dat een Dublin-terugkeerder na overdracht aan Bulgarije wordt overgebracht naar een opvangcentrum of naar een gesloten centrum. Welke van deze twee opties voor een vreemdeling geldt, is afhankelijk van het verloop van de asielpprocedure in Bulgarije tijdens de afwezigheid van een vreemdeling. Als de asielaanvraag inhoudelijk is afgewezen tijdens zijn afwezigheid en als dit besluit definitief is geworden, dan heeft een vreemdeling geen toegang tot opvang en dan wordt hij overgebracht naar een gesloten uitzetcentrum. Als de procedure is geschorst of beëindigd vanwege het vertrek van een vreemdeling en de procedure wordt heropend voor een inhoudelijke behandeling als een vreemdeling is teruggekeerd, dan heeft een vreemdeling in beginsel wel toegang tot opvang. De toegang tot de opvang in dat geval is afhankelijk van de nationale capaciteit en beschikbaarheid. Hieruit kan afgeleid worden dat een Dublin-terugkeerder in Bulgarije in beginsel toegang heeft tot opvang.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders en wordt vastgesteld dat deze opgevangen worden in Sofia, dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld

en dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren, wat ver onder de maximumcapaciteit is. Verder wordt nog gemotiveerd waarom in de nabije toekomst geen onmiddellijke capaciteitsproblemen worden verwacht in dit centrum. De Raad stelt vast dat dit strookt met hetgeen vermeld wordt in de factsheet (p 1) en het AIDA-rapport (pp.74-75).

Met haar verwijzing naar het AIDA-rapport waar er gesteld wordt dat niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders enkel een opvangplaats krijgen indien de capaciteit het toelaat, slaagt verzoekende partij er op het eerste gezicht niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij als Dublin-terugkeerders opgevangen wordt in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld noch dat in de nabije toekomst onmiddellijke capaciteitsproblemen worden verwacht. Anders dan wat zij immers voorhoudt volgt uit een *mogelijk* tekort aan opvangplaatsen door erop te wijzen dat er thans meer transferaanvragen aan Bulgarije zijn dan in het verleden en dat minder Afghanen zullen doorreizen niet dat zij als niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders geen opvangplaats zal krijgen. De Raad herhaalt dat uit het AIDA-rapport uitdrukkelijk naar voren komt dat in 2022 het opvangcentrum van Sofia ver beneden de opvangcapaciteit bezet was en dat voorts geen melding wordt gemaakt van effectieve opvangcapaciteitsproblemen in 2023. Het eigen wedervaren van verzoekende partij is trouwens ook een bewijs van het feit dat anno 2023 in Sofia niet blijkt dat er onvoldoende opvangcapaciteit is. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij begin juli 2023 in Bulgarije aankwam en dat zij aldaar, nadat zij een verzoek tot internationale bescherming had ingediend, overgebracht werd naar een opvangcentrum "*in buurt van Sofia*".

Waar verzoekende partij erop wijst dat de informatie uit de factsheet niet afkomstig is van een onafhankelijke NGO, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat deze factsheet tot stand is gekomen in het kader van de "*Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation*" dat onderschreven werd door het Strategisch Comité inzake Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de Europese Raad op 29 november 2022. Daarbij werd een duidelijke nood aan "*objective and neutral information on reception and detention conditions and the asylum procedure in all the Member States, which can serve as reference in transfer decisions (...)*" (eigen vertaling en onderlijning: objectieve en neutrale informatie aangaande opvang- en detentievoorwaarden en de asielpcedure in alle lidstaten dat kan dienen als referentie in transferbeslissingen) geïdentificeerd. In het kader daarvan werden lidstaten gevraagd informatie te geven niet enkel over de wetgeving maar ook over de praktische implementatie ervan. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de accuraatheid en de actualiteit van de geleverde informatie. Er liggen geen gegevens voor, en verzoekende partij brengt ook geen dergelijke concrete gegevens aan, waaruit kan blijken dat de informatie dat "*All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in the RRC in Sofia*" (eigen vertaling: alle Dublin-terugkeerders opgevangen worden in het opvangcentrum van Sofia (RRC)) incorrect is. Dit temeer ook in het verslag van het werkbezoek van de dienst vreemdelingenzaken van 9 februari 2023 bevestigd wordt dat "*Overgedragen personen worden dan ook toegewezen aan een van de opvangplaatsen in Sofia.*" Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat moet getwijfeld worden aan de waarachtigheid van deze informatie.

Daarenboven brengt de verzoekende partij ook geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat in het opvangcentrum van Sofia een capaciteitsprobleem zou zijn waardoor zij geen opvang zou krijgen. Het gegeven dat in de factsheet geen cijfergegevens gegeven wordt over de bezettingsgraad van het opvangcentrum in Sofia doet, zoals de Raad reeds heeft gesteld, geen afbreuk aan het feit dat in het AIDA-rapport wél cijfergegevens terug te vinden zijn over de bezettingsgraad aldaar (1047 op een totale capaciteit van 2060 (p.75) wat neerkomt op een bezettingsgraad van slechts 50,8 procent in 2022) en er voorts geen concrete gegevens voorliggen dat de opvangcapaciteit thans in 2023 overschreden is, integendeel, met haar persoonlijk wedervaren heeft verzoekende partij al zelf aangegeven dat in 2023 zij opgevangen werd in Sofia en er dus geen capaciteitsprobleem was. Uit geen enkel concreet element blijkt dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Er is de Raad geen informatie bekend en verzoekende partij brengt ze ook niet bij dat de beschikbare plaatsen in het opvangcentrum van Sofia, waar zij als Dublinterugkeerders zal terechtkomen, op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er aldaar veel meer personen worden opgevangen dan de maximumcapaciteit toelaat. Verzoekende partij haalt evenmin de overwegingen in de bestreden beslissing onderuit die betrekking hebben op de totaalcapaciteit van de opvangcentra in Bulgarije voor verzoekers om internationale bescherming: "*Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDArapport, blz. 79)*". Ook op dit vlak is de Raad geen informatie bekend en verzoekende partij brengt ze ook niet bij dat de 3931 beschikbare plaatsen op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er veel meer personen worden opgevangen in de opvangcentra dan de maximumcapaciteit toelaat.

Verder blijkt uit het verslag van het werkbezoek van de dienst vreemdelingenzaken van 9 februari 2023 dat Dublin-terugkeerders in het kader van een terugnameakkoord op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening (verzoek in Bulgarije is nog niet het voorwerp van een finale afwijzing) – wat *in casu* het geval is – opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure en tot de opvangstructuur (p. 5). Uit het AIDA-rapport blijkt – zoals erkend in de bestreden beslissing – dat *“Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, (...) de materiële opvang (kan) worden ingetrokken (pagina 72-73).”* Dit betreft het geval waarin de procedure *“is discontinued”* (p. 72). Blijkens het verslag van het werkbezoek betreft dit terugnameakkoorden op grond van artikel 18(1)c van de Dublin III-verordening (behandeling van het verzoek in Bulgarije werd als onderbroken beoordeeld ('discontinued'). (p 5). Gelet op het feit dat de Bulgaarse autoriteiten hun akkoord hebben gegeven op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-verordening kan bijgevolg op het eerste gezicht niet blijken dat verzoekende partij in Bulgarije zal geconfronteerd worden met het geval waarin haar materiële opvang ingetrokken wordt. Haar betoog dienaangaande is dan ook op het eerste gezicht niet dienstig.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Bulgarije als Dublin-terugkeerder geen toegang tot opvang zal hebben (cfr. Nederlandse Raad van State, uitspraak 202206794/1/V3 van 16 augustus 2023).

Waar de verzoekende partij verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mei en juni 2023, wijst de Raad erop dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak en elke zaak op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

2.12. Verzoekende partij uit voorts kritiek op de leefomstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije.

2.13. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).”

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten in de open opvangcentra is verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest *Jawo* van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). Het Hof herinnerde hieraan in zijn arrest in de zaak C-233/18 van 12 november 2019 dat handelde over de Opvangrichtlijn 2013/33/EU en opvangcentra. De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt, dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien op pagina 15 van het betrokken AIDA-rapport kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken. Er is in dit verband sprake van *“Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)”*. Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra. Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoekende partij wel verklaard dat zij geen eten en drinken kreeg, maar gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk voeding wordt voorzien, en los van de vraag

naar de kwaliteit en kwantiteit van de voeding, alsook het feit dat verzoekende partij zeventien dagen in opvang in Bulgarije heeft gezeten waarbij het niet waarschijnlijk is dat zij al die tijd geen voeding kreeg, kan zij niet overtuigen dat zij in Bulgarije geen voeding zal krijgen.

Voorts – zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – nemen de Bulgaarse autoriteiten ook maatregelen om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Er worden sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitgevoerd en er worden ook gerichte controles uitgevoerd in het kader van specifieke klachten.

Waar verzoekende partij erop wijst dat in het AIDA-rapport rechtspraak wordt aangehaald uit Duitsland, Zwitserland en Slovenië waarbij Dublin-overdrachten werden geschorst (AIDA-rapport, p. 46-47), stelt de Raad vast dat in deze rechtspraak onder andere werd gewezen op de lage erkenningsgraad van Afghanen, de problemen in de opvangfaciliteiten en gebreken in de asielprocedure, al dan niet in combinatie met het kwetsbaar profiel van de verzoeker om internationale bescherming in kwestie. Er wordt evenwel ook uitdrukkelijk vermeld dat verschillende rechtscolleges in Europa Dublinoverdrachten naar Bulgarije bevestigd hebben (Ibid., p. 48). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming reeds definitief was beoordeeld vooraleer zij Bulgarije verliet, noch dat er een definitieve beslissing werd genomen *in absentia*, waardoor zij in geval van terugkeer naar Bulgarije zou worden gedetineerd omwille van illegaal verblijf en uitwijzing riskeert. De Raad stipt aan dat de Bulgaarse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoekende partij op grond van artikel 18.1, b) van de Dublin III-Verordening, hetgeen betekent dat haar verzoek om internationale bescherming “in behandeling” was. Door toedoen van een wetwijziging uit 2020 zal de asielprocedure van verzoekende partij na haar overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten in elk geval worden heropend en in behandeling genomen en zal zij worden toegewezen aan een SAR-opvangfaciliteit (Ibid., p. 45).

Waar verzoekende partij verwijst naar politiegeweld en het feit dat zij daarvan slachtoffer is geworden, herhaalt de Raad dat, naast het feit dat zij het hield en houdt op summere en weinig concrete verklaringen dienaangaande waardoor ook niet blijkt dat de politie, voor zover deze al is opgetreden tegen verzoekende partij, buitenproportioneel tewerk zou gegaan zijn, zij evenmin aantoont dat zij geen klacht kon indienen indien zij van mening was onheus behandeld te zijn geweest. Uit niks blijkt dat zij ook maar geprobeerd heeft om het politiegeweld waarvan zij stelt slachtoffer te zijn geweest, heeft aangeklaagd bij de Bulgaarse autoriteiten of een Bulgaarse rechter. Dat het wel degelijk mogelijk is om onderzoek te laten verrichten naar politiegeweld blijkt uit het citaat dat zij heeft opgenomen in haar verzoekschrift op p. 12 waarin gesteld wordt dat juridische bijstand gegeven wordt aan slachtoffers van politiegeweld maar dat onderzoeken stopgezet worden omdat de migrant doorgaans Bulgarije verlaat. Haar argumentatie dat haar verklaringen in lijn zijn met algemene informatie over politiegeweld doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar informatie over politiegeweld en push-backs aan de grens, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich als Dublin-terugkeerder niet in dergelijke situatie bevindt en de verwijzing naar deze informatie dan ook niet dienstig is. Politiegeweld en push-backpraktijken aan de grens zijn – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoekende partij na haar overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld (cfr. HvJ conclusie van de advocaat-generaal in de zaak C-392/22 X v. *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* van 13 juli 2023).

Ook waar verzoekende partij wijst op politiegeweld ten aanzien van vastgehouden migranten of andere personen, wijst de Raad erop dat, zoals hoger reeds besproken, verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije in een gesloten centrum zal terechtkomen. Verder heeft de informatie over politiegeweld naar aanleiding van antiregeringsprotesten geen uitstaans met haar situatie als Dublin-terugkeerder. Hetzelfde kan gezegd worden over gerapporteerd politiegeweld ten aanzien van de Roma-bevolking.

2.14. Verzoekende partij heeft met haar betoog de grondslag van de vaststellingen van verwerende partij in de bestreden beslissing niet onderuit gehaald dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang, begeleiding en medische verzorging van verzoekers, niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Uit de bestreden beslissing blijkt

duidelijk dat verwerende partij de situatie in Bulgarije zorgvuldig in kaart heeft gebracht, waarbij zij aandacht heeft besteed aan de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar Dublininterview.

2.15. Zij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het eerste middel aannemelijk.

2.16. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat zij geen kopie meekreeg van haar Dublininterview en dat ondanks de vraag van haar raadsman om een kopie van het administratief dossier te verkrijgen, zij dit niet binnen de voorziene beroepstermijn zal verkrijgen.

2.17. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 24 augustus 2023. Aangezien het een eerste verwijderingsmaatregel betreft beschikt de verzoekende partij conform artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet over een beroepstermijn van tien dagen na de kennisgeving. Bijgevolg had verzoekende partij tot en met maandag 4 september 2023 de tijd om onderhavige vordering in te dienen. De raadsman van verzoekende partij heeft op 28 augustus 2023 om 18u een mail gericht aan de dienst openbaarheid van bestuur van de dienst vreemdelingenzaken met de vraag: “*Mag ik kopie van het administratief dossier van mijn cliënt, de heer S.E.(..)?*”. Hieruit blijkt enkel dat de raadsman van verzoekende partij het bestuur verzocht heeft om hem kopie van het administratief dossier over te maken maar niet om inzage verzocht heeft in het administratief dossier bij het bestuur. De raadsman heeft bijgevolg niet gevraagd of hij het dossier kon inkijken. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van de dienst vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de inzage in het administratief dossier geweigerd werd en haar recht op inzage aldus gefnuikt werd voor het verstrijken van de beroepstermijn. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij geen gebruik heeft kunnen maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994. Immers, uit de aan het verzoekschrift gevoegde mail kan louter blijken dat haar raadsman enkel de vraag heeft gesteld om hem het administratief dossier te bezorgen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt, is haar recht van verdediging niet geschonden nu zij niet aantoonde dat het recht op inzage in het administratief dossier haar ontzegd werd. Zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat verzoekende partij of haar raadsman buiten hun wil om niet in de mogelijkheid zouden geweest zijn om inzage te nemen in het administratief dossier, *quod non*, dan nog had de verzoekende partij of haar raadsman afdoende tijd voor de terechtzitting om het administratief dossier in te kijken en inzage te nemen in het Dublininterview, dit nog los van de vaststelling dat verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen niet op de hoogte te zijn van haar eigen verklaringen waarvan zij aangegeven heeft dat het verslag daarvan haar werd voorgelezen in het Kurmanji (zie Dublininterview, gehandtekend door verzoekende partij op 26 juli 2023). Daarnaast wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de verklaringen van verzoekende partij alsook dat – met uitzondering van 1 bron die slechts 15 pagina’s bestrijkt (en dus vlot kan doorgenomen worden voor de terechtzitting) doch waarvan de relevante elementen bovendien ook worden meegedeeld in de bestreden beslissing – alle bronnen die gehanteerd worden publiekelijk beschikbaar zijn via de weblinks opgenomen in de bestreden beslissing. Gelet op voorgaande alsook de vaststelling dat haar raadsman het administratief dossier voorafgaand aan de terechtzitting heeft ingekeken maar geen bijkomende inhoudelijke opmerkingen formuleerde ter terechtzitting maakt de verzoekende partij geenszins op het eerste gezicht aannemelijk dat haar recht op inzage geschonden werd (cfr. RvS, nr. 257.075 van 6 juli 2023; RvS, nr. 256.142 van 27 maart 2023).

Met haar betoog maakt zij geen schending van de door haar in het tweede middel aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.18. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER